

Horolezectví je způsob,
jak za drahé peníze
žít jako cikán

/G.Ginzel - Pálava '70/

Horolezecký oddíl

TJ Lokomotiva Brno-Komárov

V Ý R O Č N Í Z P R Á V A

1 9 7 0

Vážení a milí !

Rok uplynul jako voda a sešli jsme se na výroční schůzi, abychom postavili do čela oddílu kamarády, o nichž předpokládáme, že budou s to vést náš složitý kolektiv netroufám si říct k novým vítězstvím, ale přece jenom tak, abychom byli hrdi, že jsme členové horolezeckého oddílu Lokomotiva Brno, nositele titulu "Vzorný kolektiv II.stupně".

Když jsme se loni ujmulí jako nově zvolený výbor svých funkcí, každý z nás byl v skrytu duše přesvědčen, že udělá malou díru do světa. Jeden větší, druhý menší, podle toho v jaké funkci pracuje. Na př.Honza Kounický byl přesvědčen, že za pomoci Karla Cídla vytvoří družstvo výborných horolezců, takové o jakém slýchal, že v Lokomotivě existuje, když ještě byl ve svém mateřském oddíle Slavia Žabovřesky. Proto také přišel do našeho oddílu. Jaké však bylo jeho překvapení, když shledal, že už není co bylo. Skutečností je, že zanecháním výkonného lezení Antoníčkem, Ševčíkem, Přerostem, Bážkem, Holzřem, bratry Cídlými a dalšími, ať už z jakýchkoli důvodů, ztratil oddíl cosi na dynamice a přešlapuje na místě. Bohužel dřívější vedení oddílu tomu včas nevěnovalo pozornost v domněnku, že se časem vrátí samo do svých bývalých kolejí. Dovedu si představit rozmrzelost Honzovu, když nenajde v oddíle spolulezce svých kvalit. Podobný problém trápí mladého Juru Putnu, který si potom musí hledat spolulezce v jiných oddílech a přenáší odtud pověry o drilu v našem oddíle a nachází odezvu u některých našich členů nejen nových, ale i u těch, kteří jsou v oddíle již delší dobu. Když k tomu přidáme nedobrý zvyk místo posezení u ohně pod skalou vyhledávat hospody, pak není divu, že dravosti po skále ubývá. V zájmu po objektivitě je třeba přiznat, že tento zvyk se rozmohl zejména od té doby, co jsme začali častěji jezdit na Vysočinu a poznali hospodu u Partyzána na Samotíně, a hlavně potom, co jsme koupili grunt na Blatinách. V tom mají někteří odpůrci gruntu pravdu, že grunt byl jednou z příčin úpadku výkonnosti v lezení.

Toho všeho jsem si byl vědom, když jsem přijal funkci předsedy oddílu. Nebyl jsem ovšem tak naivní, abych chtěl tento stav změnit za jeden rok.

Nápravu vidím v aktivisaci cvičitelského sboru, v jeho pevném metodickém řízení a v získání autority, založené na dodržování přijatých zásad, v osobním příkladu a zodpovědnosti každého cvičitele, který by nepodřýval autoritu přijatých usnesení. Nechť si toto někteří cvičitelé dobře uvědomí, že neuváženým slovem za nevhodné situace znehodnotí dobře míněný úmysl, jenom třeba proto, že se sám nedostavil k projednání toho kterého případu.

V aktivisaci cvičitelského sboru nevidím ovšem jediný lék k zlepšení výkonnosti v oddílu. Dobře to napsal Sylva Talla v posledním čísle Hotejlu, že výbor nám program nevymyslí, pokud zde nebudou ti, kteří by tento program uskutečňovali. Byl jsem 3. listopadu na semináři vedoucích vzorných kolektivů. Duchovní otcové tohoto hnutí se mesianisticky domnívají, že závazkovým hnutím se dá zlepšit výrazně činnost oddílů. Vím jakým způsobem získal náš oddíl kdysi poprvé titul vzorného kolektivu III. stupně. Získal ho proto, že splňoval podmínky pro udělení jenom z toho důvodu, že momentálně byl v oddíle takový kolektiv, který měl radost z činnosti a spontánně ze svého středu si dával takové úkoly, pro které jeho členové měli předpoklady je splnit. Vezměme si příklad vydavatelů našeho Hotejlu, V. Krejčího a P. Přerosta. Kdyby zde nebyl zápal dvou iniciátorů jeho zrodu, byl by při výběrem stanovených redaktorech zanikl velmi brzy. Připomenu ještě poslední případ osobní iniciativy. Ochota uvařit při oddílovém sjezdu guláš vznikla u piva po brigádě na dřevo na gruntě za dobré přátelské pohody. Bez prošení, bez zdůvodňování užitečnosti. Budíž za to Vaškovi Bajerovi poděkováno. Jako pačný příklad uvedu naši marnou snahu vydat zpěvník našich oblíbených písniček. Možná, že to pociťujete sami, že byste si s chutí zazpívali, ale neznáte slova. Ve výboru jsme se rozhodli, aby zpěvník vyšel jako příloha posledního Hotejlu. Jak loni Ivan Hýsek, tak letos Vladimír Krejčí pro to nenalezl pochopení. Čili poruč a udělej sám !

Co je cílem členů našeho oddílu? Pěstovat svůj oblíbený sport, najít při něm duševně spřízněné kamarády, s kterými si ovšem také mohou popovídat ještě o něčem jiném při našich oddílových radovánkách nebo besedách, nalézat odborné vedení u našich cvičitelů a také ovšem různé materiální výhody.

Co se žádá od členů našeho oddílu? Placení příspěvků. To je ovšem

samozřejmě. Šetrné zacházení s oddílovým materiálem. Dodržování zásad bezpečnosti na cvičných skalách a závazných pokynů ČHS pro pořádání podniků na velehorách. Respektování rozhodnutí výboru oddílu a cvičitelského sboru. Dodržování závazků vůči výboru naší TJ. A bohužel zatím jsme mlčky předpokládali zodpovědnost za jméno oddílu. Přesvědčujeme se však, že co nevyžadujeme, to nedostáváme.

Dostali jsme důkladně za vyučenou při turnaji v kopané, který naše družstvo nedokončilo, že nedostatek ideové výchovy souvisí s poklesem bojechtivosti. Že oddílu nedokončení turnaje nepřispělo k dobré pověsti se nedá odbýt mávnutím ruky. Doufám, že všichni, kteří na nedokončení turnaje mají podíl si to uvědomují. I já беру na sebe jistý díl spoluviny.

Dle se mlčky od našich členů předpokládá získání jisté sportovní úrovně. Bohužel se však začíná proslýchat, že už nejsme horolezecký oddíl. Zdá se, že je to následek malých nároků na nově přibírané členy. Cvičitelský sbor by měl vyžadovat od nováčků pravidelné lezení, cvičení v tělocvičně, účast na lyžařských, běžeckých i orientačních závodech což by se muselo projevit na zvýšení výkonnosti. Jinak se nepohneme z místa. A kdo se nechce podřídít, nechť si hledá štěstí jinde. Jsou to tvrdá slova, tvrdé požadavky, ale mohlo by se jednou stát, že by jednoho dne nechtěl nikdo stát v čele kolektivu, v němž není ani kamarádství ani sportovní výkonnost.

Považuji za nutné zmínit se ve zprávě pro výroční schůzi o našem gruntu na Vysočině. O důvodech proč se grunt koupil a proč se volila taková forma vlastnictví jsem psal ve 3. čísle letošního ročníku Hotejla. Zdá se však, že kamarádi, kteří vstoupili do oddílu po zakoupení gruntu a nepamatují budovatelské nadšení při jeho počátečním zvelebování, chápou grunt jako cizí těleso v oddíle. Nepopírám, že organizační záležitosti a udržování gruntu jsou poměrně složité, ale myslím si, že při vzájemném porozumění by neměl být důvodem k rozladěnosti mezi členy oddílu a podílníky gruntu.

Jak je Vám známo, náš oddíl je od roku 1969 nositelem titulu "Vzorný kolektiv tělesné výchovy II. stupně". Letos na jaře byly prověřkovou komisí propagačně-výchovné sekce Mě výboru ČTO prověřovány podmínky pro udělení titulu I. stupně. 12.10.1970 nám bylo dopisem sděleno, že udělení titulu pro nás by přicházelo v úvahu v I. čtvrtletí roku 1971

za předpokladu, že desavadní podmínky budou doplněny dalšími závazky. Toto mi bylo sděleno ústně na již zmíněném semináři.

Chci se rovněž zmínit o tom, jak zapadli do našeho kolektivu nově přijatí členové, kteří byli seznámeni se zásadami pro přijímání nováčků, které byly schváleny na cvičitelské schůzi dne 4.4.1960. Fakt je, dva naši nejmladší členi V. Adámek a M. Janča nenašli v oddíle zatím dost vrstevníků, aby se mezi námi beze zbytku vyžívali. Doufám, že je to neodradí. Dávám si za vinu, že jsem si s nimi a dalšími nemohl důkladně pohovořit.

Považuji za nutné zmínit se o společenském chování našich členů. Je známo, že my horolezci nemáme ve zvyku při hovoru mezi námi dávat si před ústa servítek. Je však naprosto nemístné chovat se takto mimo uzavřený kolektiv horolezců. Je věcí taktu vědět, kdy je společensky únosné chovat se nenuceně. Nikdo ať se tedy nezlobí, jestliže překročí únosnou mez a bude napomenut.

Myslím, že minimálním projevem slušnosti vůči cvičiteli by mělo být ohlášení přítomnosti pod cvičnou skalou s udáním toho, co si chce vylézt.

Stává se v poslední době, že mnozí naši členové se zúčastňují zájezdů s jinými oddíly. Nic proti tomu nemáme, jenom jako slušnost od nich bychom přijali zmínku o tom, co hodlají podniknout.

Na závěr chci poděkovat výboru TJ Lekomotiva Brno-Komárov, že odepsali našemu oddílovému pokladníku ztracení příspěvkové známky a za spolupráci po celý rok, kdy jsme se snažili vycházet sobě vstříc. Jmenovitě děkuji paní Kobylkové ze sekretariátu jednoty za její porozumění pro některé naše malé nedostatky. Jménem výboru a celého oddílu děkuji našemu oddílovému příteli Ajíku Petříkovi za péči o naše členy při zájezdech na Slezský dům.

Předseda oddílu Skřivánek

Zpráva vedoucího cvičitele.

Zpráva vedoucího cvičitele obvykle zahrnuje jako stěžejní část seznam horolezeckých zájezdů na cvičné skály, do Tater, velehor, na písek, lyžařských, orientačních a běžeckých závodů, či jiných oddílových akcí; vyčíslení horolezeckých výstupů, srovnání s předchozími roky a krátké zamyšlení nad stavem oddílu.

Vzhledem k úloze "Kroniky" v Hotejlu uvedu pouze přehled oddílových akcí a nejdůležitější výstupy./Viz přehled/. Srovnání s jinými oddíly /Zbrojovka, Slávie VHS/ není pro nás příznivé, i když má oddíl "jízdenku". Z plánovaných 24 jízdенок bylo do konce října využito pouze, 16 z toho 4 na nehorolezecké zájezdy.

Počet účastníků zpravidla nepřevyšoval číslo 15 /výjma zájezd na Slezský dům - duben/.

Zdá se tedy, že oddíl horolezecky "zestárá". Příčiny :

- a/ zestárnutí členů oddílu,
- b/ zpoždění,
- c/ časové zaneprázdnění - /práce, stavba, rodina/,
- d/ zcela nedostatečný počet mladých nováčků,
- e/ orientace na nehorolezecké akce,
- e/ názorová nejednotnost v pořádání akcí.

Průběh oddílových schůzí, především v poslední době, nabyl charakteru debatního kroužku. Řada lidí se skutečné horolezecké činnosti nezúčastní a na schůzi si přijdou povykládat s kamarády. Informace o oddílových akcích je nezajímají. Z toho pramení i časová nedochvilnost. Schůze jsou pak zbytečně dlouhé, i když jde o pouhé vyřízení organizačních záležitostí.

Přes málo absolvovaných výstupů ve V.T. se projevíly některé záporné jevy, související s nedostatečnou přípravou na výstup. Neznalost popisu výstupu, špatný časový rozvrh, nesprávné zhodnocení počasí, přecenění vlastních sil, málo zkušeností praktických i teoretických.

V příštím roce bude tedy nutné do schůzí zařadit přednášky na témata související s meteorologií, taktikou a strategií horolezeckého výstupu, technikou lezení na skále, na sněhu a pod.

Poměrně velmi chudá úroveň výstupů ve V.T. souvisí mimo jiné s nedostatečnou přípravou na cvičných skalách. Členové oddílu se vyhýbají obtížnějším túrám. Vymlouvají se, že horolezectví provozují pro své potěšení a nechtějí být extrémisty. Podle mne si protiřečí. Je-li někomu horolezectví potěšením, nemůže mu být zatěžko trochu namáhat svoji pohodlnou kostru na cvičných skalách. Příjemné /alespoň podle nich/ lezení, spojují s užitečným - brání postupující obezitě. Kromě toho, dokáže-li se takto uvažující kolega vyrovnat s obtížemi technického rázu na cvičných skalách, stane se pro něj lezení v Tatrách opravdovým potěšením a nikoliv hororem spojeným s vyčerpáním fyzických i psychických rezerv, třeba i na nejjednodušší túře, kdy k technickým obtížím se připojí i objektivní komplikace.

Těžko se mohu smířit s představou, že těch 25-30-tiletých horolezeckých starců v našem oddíle je spokojeno s výkony svého mládí. Tím více obdivuji a plně uznávám nestárnoucího veterána Matyho. Je téměř s podivem, kde se u řady členů bere tolik aktivity v souvislosti s doplňkovými sporty. Mám na mysli lyžování, běhy, pochody. Že je to dobré pro fyzickou kondici, především vytrvalost, o tom nepochybuji. O co více se běhá, o to méně se posiluje v tělocvičně. A tak bych nechtěl, aby se časem pro doplňkové sporty zapomnělo na to nejdůležitější - horolezectví.

S nedostatečnou přípravou na cvičných skalách souvisí malý počet a úroveň výstupů. Skutečně hodnotné výkony podali pouze jednotlivci. Primát v tomto ohledu bezesporu měl Laša Farkaš, jehož výkony, letos především na písku byly obdivuhodné. Výkony Venci, Honzy, Karla, Svati, Luboše jsou rovněž velmi hodnotné. Podobně akci "Fagareš" a jejím účastníkům Sylvovi, Pavlovi, Lubošovi, Jardoovi, Tondovi a Laďovi patří absolutorium. Hovořit o hodnotnějších výkonech mladých členů oddílu lze těžko. Jednak z toho důvodu, že žádné výkony nepodali a také proto, že jich má oddíl velmi málo. Pro příští rok bude tedy jeden z nejdůležitějších úkolů získání mladých zájemců o horolezectví, kteří by převzali úlohu starších. Neúspěch v letošním roce, pokud jde o příliv nováčků byl zapříčiněn nedostatečnou propagací oddílu na veřejnosti. Bude proto zapotřebí umístit nástěnku na vhodnější místo a podstatně zvýšit její atraktivnost.

Přehled výkonnostních podniků a jiných akcí za r.1970.

Beskydská a Jesenická 70

V. Tatry 8 x / 3 x v zimě /

Německo 2 x

Prachov 1 x

Hrubá skála 1 x

Rumunsko - Fagaraš

Nízké Tatry - Magurka

Počet výstupu ve V.Tatrách /podle knížek/ zima 10, léto 25. /srovnání se Zbrojovkou 14/28, Slavie VHS 55 výstupů celkem/.

Nejhodnotnější akce a výstupy:1/ Rumunsko Traseul direct Fisura alabastra, Tre Surplombe
Fagaraš

2/ V. Tatry Direkta na M.K ežmarský štít
Obrovským koutem na V.Kežmarský štít
Cesta Růžička-Vítek na Zvrcho Javorového štítu

3/ Písek Kapelník - údolní stěna
Dechová stěna
Smítkova cesta
Záp.sokolík na Bránu
Dreifingerturm - SO Riss
VII cM

/blíže viz kronika - Hotejl/

Doplňkové sporty : závody na lyžích

1. oddílový závod na Gruntě

2. Memoriál "Maugliho" - Grunt

3. Beskydská 70

4. Jesenická 70

přespolní běh - Řečkovice

maraton

- Stromovka Praha

Zemplínský - Vranov n./Toplou

orientační závod - Rozdrojovice

Holedná

Zájezdy na cvičné skály :

Pálava 10x, Grunt 5x, Kras 2x, Byčí skála 2x, Wilsonka 2x,
Baby 1x / podle knížek /.

F I N A N C E

Stav ke 25.listopadu 1970

1/ Odvedeno TJ :

za čl.příspěvky	- 134 ks známek à 12.-Kčs	1608.- Kčs
za jízdenky	- 17 ks známek à 6.-	102.-
za neodpracované brigády		310.-
za jízdenky		1400.-
výtěžek za odprodej starých lan	- 14 ks à 120.-	1680.-
	celkem	5100.- Kčs

2/ Dotace od TJ :

nákup nových lan	- 12 ks à 310.-	3720.- Kčs
poštovné		71,90
	celkem	3791,90 Kčs

3/ Oddílový provozní fond

příjem za rok 1970	5035,80 Kčs
výdej -"-	3562,30

zůstatek v hotovosti 1473,50 Kčs

a/ Hlavní příjem :

převod z r. 1969	2303,60 Kčs
oddílové příspěvky 1970 - 63 à 20.-	1260.-
2 à 10.-	20.-
vyúčtování prodeje starých lan v r.1969	863,30
vyúčtování zájezdů	558,80

b/ Hlavní vydání :

startovné, cestovné, nocleh na "Beskydské 70"	820.- Kčs
zakoupení 60 ks odznaků "Horolezec ČSSR"	480.-
občerstvení na oddíl. a městských lyžař. přeborech	107,50
proplacení neprodaných spartakiádních losů	465.-
cestovné na "Pražský maraton" a cvičitelský kurz	260,40
zakoupení knih	280,70
vyrovnání režie gruntu za r.1969	125.-
soutěž o oddílový odznak	100.-

4/ Zbývá prodat 11 ks známek à 12.- Kčs za členské příspěvky a vybrat oddílové příspěvky od 17 členů včetně hostů.

Jaká byla naše osvěta?

HOTEJL - výborné dílo několika nadšených jedinců. Živým a neformálním zobrazením horolezeckého dění v oddíle, v ČSSR i ve světě stal se náš oddílový časopis krásným dokumentem pětileté historie. Přečtete si znovu-zadlouhých zimních večerů-všech pět jeho ročníků. Mnohé zapomenuté se vrátí. V letošním roce uveřejnili redaktoři Hotejlu (Přerost, Krejčí) 13 původních a 6 přeložených článků. Mají však jednu připomínku ke členstvu: pište!

PŘEDNÁŠKY - zde jsme poněkud přešlapovali na místě, i když proběhly přednášky z petrografie, meteorologie apod. Nejvíce zaujaly především tyto: Tartarinovy: Vzpomínky trampa, Ševčíkova zpráva o alpiniádě v Rumunsku, Dr. Krejčího Květiny, Okáčovy vzpomínkové diapozitivy Antoníčkovy Itálie, a Junkova: Jak správně mazat. Pro příští rok: vypracovat koncepci.

KNIHOVNA - se dvěma výpůjčkami je mrtvým inventářem.

STREJČKA - chválíme za jeho fotky. Mnozí u nás fotografují, ale pouze on dodává. Překrásné dvě zvětšeniny dodal také Leoš.

VÝVĚSKU - vyměnil Čert 4x. Schází však materiál. Kritizováno je její umístění a malá aktuálnost. Patnáctiletý problém tedy trvá.

(Lk)

Zpráva hospodáře.

1. Stav materiálu.

a/ lana čtyřicetimetrová celkem 44 ks:

18 ks	rok	pořízení	1970
1 ks	-"	-	1969
5 ks	-"	-	1968
9 ks	-"	-	1967
9 ks	-"	-	1966
2 ks	-"	-	1965

b/ cepíny celkem 14 ks

c/ mačky celkem 2 ks vel.č.41

d/ vývrtky dlouhé celkem 7 ks

krátké celkem 4 ks

e/ stany celkem 16 ks:

5 stanů	z roku	1968
3 stany	"	1967
2 stany	"	1964
4 stany	"	1963
2 stany	"	1961

f/ polní lopatky celkem 3 ks

g/ stanové stříšky celkem 2 ks

h/ stanové vložky celkem 5 ks

2. Opotřebení materiálu:

Soudě podle materiálu na skladě, největší opotřebení lze vidět u lan. Letos se vyřazovala lana z roku 1965. Na opravu byly dány 4 ks cepínů.

3. Přírůstek:

Letos bylo koupeno 18 kusů lan

4. Úbytek:

Bylo prodáno 23 vyřazených lan a 2 lana byla dána jednotě.

5. Návrhy na vyřazení:

Navrhujeme vyřadit lana z roku 1966,67 a jedno lano z r.1969
/silně opotřebováno/ celkem 19 ks.

6. Požadavky na nový materiál:

- a/ skříň na uložení stanů /stará skříň nevyhovuje/
- b/ 12 lan, mačky vel.43, cepíny, nafukovací matrace
- c/ míč na košíkovou /volejbal/

J m é n a a č í s l a .

1/ Výbor zvolený na rok 1970 :

předseda	Josef Skřivánek
ved.cvičitel	Jan Kounický
jednatel	Milada Sadilová - Straková
pokladník	Frant. Fuchs
kulturní	Sylva Talla
hospodář	Ant. Vedra
revizor	M. Lasák

2/ V ČSHS pracoval Milan Lasák

v ČHS	Karel Cídl, Jiří Ševčík
v OV ČHS	Alois Cídl, Pavel Přerost

3/ Aktivní členové cvičitelského sboru / ze 27 cvič./

Antoníček R.	Kounický J.
Cídl K.	Lasák M.
Karásek Old.	Přerost P.
Cídl Al.	Skřivánek J.
Fuchs Fr.	Krejčí Vl.
Holzer M.	Mazourek J.
Hýsek I.	

Přijato na schůzi cvičitelů 4.4.1970.

4/ Počet členů a hostů				
na začátku roku	107	/	73 mužů,	34 žen /
během roku vstoupilo	7		6 "	1 "
během roku odešlo	19		11 "	8 "
Počet koncem roku	95		68 mužů	27 žen

Z 95 členů oddílu nebylo 37 ani jednou na skále.

Podmínky účasti na oddílem pořádaných sportovně - výcvikových táborech
v Tatrách pro nově přijaté členy oddílu.

- 1/ 5 lezeckých půldnů s cvičitelem oddílu v období tří měsíců - nejméně 2x za měsíc účast na organisované činnosti oddílu.
- 2/ Umět slaňovat
- 3/ Znat zásady správného lezení /pravidlo tří bodů, jištění, prusíkování, objektivní a subjektivní nebezpečí hor, používání průvodce/.
- 4/ Znat pojmenovat skalní útvary
- 5/ Znat pojmenovat tatranské doliny s charakteristickými vrcholy a přechody, znát zhruba pokyny Tanapu pro pobyt v Tatrách, znát zásady organisace záchranné služby.
- 6/ Mít členský průkaz, členské a oddílové příspěvky, lékařskou prohlídku, splněnou pracovní povinnost a plán výstupu sestavený za pomoci přiděleného cvičitele.
- 7/ Doporučení k účasti na sport.-výcvikovém táboře od přiděleného cvičitele.

Nově přijatý člen - nováček oddílu nemá právo žádat o změnu metodické výcvikové řady používané v oddíle:

letní výcvik na cvičných skalách — letní tábor — výkonnostní podniky v létě — zimní tábor — výkonnostní podniky v zimě.

Přijato na schůzi cvičitelů 4.4.1970.

Zásady pro poskytnutí slevy na jízdném pro členy HO

TJ Lokomotiva Brno - Komárov.

Na jízdenku může být zapsán pouze člen HO TJ Lokomotiva Brno-Komárov:

- a/ má-li zaplacený členský a oddílový příspěvek a splnil-li požadovaný počet brigádnických hodin požadovaných výborem TJ Lokomotiva Brno,
- b/ má-li platnou lékařskou prohlídku zapsanou v členském průkazu
- c/ předložil-li plán výstupů v Tatrách, schválený vedoucím cvičitelem

Účastník zájezdu je povinen před přijmutím jízdenky bez vyzvání předložit vedoucímu členský průkaz ČTO, jinak mu jízdenka nebude vydána.

Je povinen řídit se pokyny vedoucího přepravy - železničáře po dobu jízdy vlakem.

Člen oddílu nemá právo po vypsání jízdenky žádat dodatečné připsání na jízdenku.

Vedoucí zájezdu /horolezecký cvičitel nebo vedoucí zvlášť určený výborem oddílu/ je povinen :

- 1/ zapsat na jízdenku pouze členy HO TJ Lokomotiva Brno, vyhověli-li podmínkám podle výše uvedených bodů a; b; c;
- 2/ napsat ve čtyřech vyhotoveních žádost o vystavení zaměstnanecké jízdenky a podepsanou předsedou oddílu předložit na sekretariátě jednoty k vyřízení a tam ji po vyřízení vyzvednout,
- 3/ nepředat jízdenku členu zájezdu, nevykáže-li se před vstupem do vlaku členským průkazem ČTO,
- 4/ předat vystavenou jízdenku vedoucímu přepravy - železničáři, pokud počet přepravovaných členů oddílu je větší než pět; po skončení zájezdu ji od něho převzít a odevzdat spolu s vyúčtováním zájezdu oddílovému pokladníku, který ji odevzdá na sekretariát jednoty,
- 5/ do 14 vyúčtovat zájezd oddílovému pokladníku, jinak ztrácí právo na vedení dalšího zájezdu,
- 6/ předat ústní zprávu výboru oddílu o cestě, jestliže nedojde k mimořádné události nebo písemnou zprávu, dojde-li během zájezdu k mimořádné události a o sportovních výsledcích zapsat zprávu do oddí-

lové kroniky.

Vedoucí zájezdu má právo :

- a/ na určení trasy přepravy
- b/ na bezplatnou cestu po železnici.

Výbor oddílu

Zásady pro půjčování oddílového materiálu:

- 1/ Právo na půjčení materiálu má každý člen a host oddílu, má-li zaplacený členské a oddílové příspěvky.
- 2/ Hospodář oddílu je povinen žádat o předložení členského průkazu, nemá-li jistotu, že vypůjčující splnil výše jmenované povinnosti.
- 3/ Hospodář oddílu je povinen oznámit výboru oddílu nešetrné zacházení s vypůjčeným materiálem.
- 4/ Vypůjčující je povinen vypůjčené věci vrátit suché a vyprášené.
- 5/ Na zabalené věci je povinen upevnit štítek se svým jménem s upozorněním na závady, které na vypůjčené věci našel nebo které sám při používání způsobil.
- 6/ Škodu způsobenou hrubou nedbalostí je povinen uhradit.
- 7/ Vypůjčující je povinen na výzvu výboru oddílu vypůjčené věci předložit k inventuře bezpodmínečně k určenému datu, jinak se vystavuje nebezpečí, že v příštím období ztratí právo na vypůjčování oddílového materiálu

O ztracené vypůjčené věci se sepíše protokol jako doklad pro odepsání ze stavu. Aktivním členům nebo hostům oddílu /podle seznamu sestaveného výborem oddílu/ se materiál půjčuje na celý rok.

Ostatním členům a hostům se materiál půjčuje na dobu tří týdnů.

Pořádek musí být !

Výbor oddílu

1961 - 1970

Mám výroční zprávy našeho oddílu od roku 1961. Nedávno jsem si je znovu pročetl. Důkladně, včetně úvodních zpráv předsedy oddílu o činnosti v tom kterém roce. Tedy statě, které se běžně přeskakují. Zarazilo mne, že se v nich pravidelně vyskytují nářky nad stejnými nedostatky, nad nedostatky, které pociťujeme i nyní.

Nepředpokládám, že by někdo z váženého členstva byl ochoten vzít do ruky staré výroční zprávy a provést podobnou rekapitulaci. Dovolím si tedy /čistě pro osvěžení paměti/ několik citací s vlastním komentářem - pochopitelně naprosto osobním.

1961 ... nebyli jsme spokojeni s tím, že pouze polovina členstva se pravidelně účastní sportovní činnosti, 30% členů jen občas a 20% členů do oddílu nepřišlo. Za poslední dobu se v seznamu našich nejlepších lezců objevují stále stejná jména.

1966 ... Jmen se v něm /v Hotejlu pozn.red./ objevuje nějak málo na tak početný oddíl. V kartotéce je nás mnoho a při lezení nás ubývá.

1967 ... Na oddílových akcích se podílí něco kolem 40% členů, ostatní jsou u nás jen v kartotéce.

... je stále slabší účast na zájezdech a akcích.

Prosím, problém, který v oddíle vášnivě řešíme dodnes. Bezúspěšně. Spíše naopak. Proti roku 1961 stoupl počet nečinného členstva ze 20% na 60%. Pěkné číslo, že ano. Komu se procenta zdají nadsazená, připomínám rozbor, který v roce 67 vypracoval Pavel Přerost. Odtud jsou čísla vzata.

Jaká opatření dělal výbor ?

1961 ... Viděli jsme v těchto nedostatcích generační problém našeho oddílu a rozhodli se jej řešit nábořem nových členů.

Opatření si pamatuji. Zda byla úspěšná si netroufám posoudit.

1963 ... opatření, která vedla k odchodu tzv. fluktujících členů, kteří nejen že nic kladného pro práci oddílu nepřinášeli, naopak jeho rozvoj brzdili ...

Ona opatření si nepamatuji, pamatuji si však asi dva roky starý názor, že dokud člen platí příspěvky, je pro oddíl užitečný.

1963 ... Jako správný se osvědčil mnoho diskutovaný pokus o rozdělení členů podle jejich zaměření tj. zhruba na 2 skupiny.

Kupodivu o tomto osvědčeném pokusu jsme diskutovali ještě v roce 1967.

Ovšem i u činného členstva je zřejmá tendence "dělat spíše méně než více" /viz 1965/.

1964 ... Naši členové si vybírají z oddílových podniků převážně ty méně namáhavé.

V činnosti většiny členů se projevuje tendence "nemám čas pro věci, které mi přímo nepřinášejí úspěch".

1966 ... Je zarážející nezájem členů o letní lezení v Tatrách, a to hlavně u členů nových.

Stejně byla zanedbávána fyzická příprava v tělocvičně a treningy na "Retenčce".

1967 ... Zjistíme, že alespoň 60% našich členů nebylo tuto zimu vůbec v Tatrách. Toto tvrzení není vůbec přehnané, spíše naopak. Letní Tatry jsou na tom ještě hůř.

Zájem o treningy na Retenčce nebo v tělocvičně je velmi malý.

Jak je vidět, všechno jsou permanentní temata cvičitelských schůzí.

V podobném duchu bych mohl zaplnit nejméně jednu stranu. Myslím, že je zbytečné zabírat místo. Komu se snad nezdá co jsem napsal, doporučuji nahlédnout do starších zpráv.

Jsem velmi zvědav na letošní zprávu předsedy oddílu. Nepřekvapí mne budou-li hlavní náplní lamentace a nářky. Bude to jen vpravdě stylové uzavření desetiletí. Proplakali jsme 10 let. Myslím, že to byl nepřiměřený luxus a je nejvyšší čas přestat. Uvědomme si, že doby, kdy jsme byli nejaktivnější oddíl v kraji a snad i v republice, jsou dávno pryč.

Přeji novému výboru, aby se mu v 16 roce existence oddílu podařil zvrat.

Krejčí ml.

P I Z B A D I L E.

Jako černá žulová zeď ční k nebi severovýchodní stěna Badile. A my zde sedíme u ešusu vložek a váháme, zda do toho máme jít. Pomalu svítá. Počasí je nádherné. Jenže je zde jisté tak známé kdyby.

Začnu ale od začátku. Včera ráno, když nás chatař budil tak jsme mu řekli, že dnes nejdem. Chystalo se na to asi deset lidí a ještě ke všemu počasí nevypadalo vábně. A tak raději jdeme nakoupit dolů do Bonda s úmyslem bivakovat dnes pod stěnou. Ušetříme tím min.hodinu nástupu a budeme první. A tak se také stalo. Jenže to dopadlo jinak než naše plány. Ještě za tmy se kolem nás přehnali 3 supící italští lezci s baterkami v ruce. Lámanou němčinou nám v klusu sdělují, že se na Cassina chystá šestnáct lidí. A to jen z chaty Furà. Než jsme stačili zalapat po dechu zbylo před námi jen několik žižlavých čar a trochu páry od rychlého dechu.

A tak tu sedíme a jsme přinejmenším pořádně zklamaní.

Munymu ani řádně připravené vložky nelezou, nedivím se mu. On je zvyklý na ty svoje práškové dávicí preparáty.

Nakonec však přece touha zvítězila. Utěšujeme se tím, že nahoře je nová bivaková bouda. Známe ji z hrany, kterou jsme lezli před 3 dny. Ani nespěcháme, teď máme času dost. Nastupujeme klasicky starou cestou přes ledovec, ale spouštíme se od začátku hrany asi 30 m na sněhové pole které traverzujeme k pohodlné lavici a ta nás vede pod 3 komíny. Prostředním vylézáme na výborné stanoviště, co již patří ke Cassinovi. Vynecháváme tím několik spodních lehkých délek, kupodivu zde již nikdo není.

Cesta zde začíná nádherným 30-metrovým zářezem, který se zdolává spodním sokolíkem. Fantastické. Pak následuje několik lehkých délek šikmo doleva pod těžká místa. Údajně nejtěžší ve stěně. Zde však musíme poprvé čekat. Otevírá se zde nádherný výhled do stěny, kde se jen hemží lidmi. Přewis a krátký zářez. Není to ani tak zlé. Pak zase lehčí terén doleva pod skály, které jsou mokré od tajícího sněhového pole uprostřed stěny.

Nastupuje Munny a brzy to má za sebou. Voda celkem nevádí. Skála je pevná, dobře drží a tak jsem brzy u něho. Nad sebou vidím skobu a tak bez váhání lezu k ní. Moc nedrží, ale to si uvědomuji až ji mám 10metrů

pod sebou. Nalézám se v otřesné plotně. Dolů nemohu a kolem samé štípy, které při oklepání zlověstně duní. Na zatlučení skoby není ani pomyšlení. Pomalu velmi pomalu popolézám. Několik metrů nad sebou vidím stanoviště s dobrou skobou. Teď bych chtěl být na Měsíci... Konečně jsem u ní. Zhluboka dýchám. A jsem strašně rád. Munny už byl celý nervozní. Hodinu na lehkou délku podle průvodce je příliš. Jenže podle průvodce. Já vůl a kdyby nebylo tolik lidí před námi. Je poledne. Sněhové pole je pod námi a tím také polovina stěny. Znovu musíme čekat. Což se nám ale hodí. Trochu jíme a pijeme. Pak je zase volno a tak lezeme dále. Zářez, který končí střechou nás vede nahoru. S obdivem se dívám vzhůru. Tak to je teď místo, kde Buhl našel karabinku s písmeny LT a pak udělal vlastní variantu tím, že přešel střechu. My však traverzujeme v polovině doprava do paralelního zářezu, kde vede správná cesta. Zde začíná několik báječných klasických délek pod 80-metrový žlab. Ve žlabu znovu několikrát čekáme. Před námi jsou čtyři Francouzi a zde jdou dosti pomalu. Je to takové pídělkování se nahoru. Na konci žlabu oni pokračují variantou na hranu. My ale jdeme klasickou cestou. Traverz doleva. Pak dvě slanění na dno kotle. Zde je velmi nebezpečno pro padající kameny. A tak co nejrychleji postupujeme nahoru. Přelézáme známé sedélko ve vrcholovém hřebeni a konečně vrchol. Pomalu se stmívá. Francouzi sestupují na italskou stranu. My však zůstáváme. Kouřím dýmku, poslouchaje přednášku o čistém vzduchu mezi poryvy větru, který naráží do plechu boudy. Budiž mi odpuštěno. Jsem šťasten !

Šumák

Byli jsme na Velebitu...

Používáme-li množného čísla je to zcela v pořádku: byli jsme tam v roce 1969 dva - přítel Martin a já. Pokud jde však o tvrzení, že jsme byli na Velebitu, je to zcela obyčejná nadsázka: vždyť není možno během čtyřdenní návštěvy projít celé velebitské pohoří, které se táhne v délce 160 km rovnoběžně s mořským pobřežím a tvoří předěl mezi vnitrozemím /hlavně oblastí Liky, Bosny a Driny/ a Dalmácií. Navštívili jsme pouze

nejvyšší část jižního Velebitu, který je nejhezčím horstvem Chorvatska, a to oblast národního parku Veliká a Malá Paklenica, jež je nejdivočeji nejromantičtější a současně horolezecky nejvděčnější. Skalnatý masiv Velebitu dosahuje téměř až k moři, odkud je těžko přístupný, od vnitrozemí je však porostlý lesy, často velmi rozsáhlými.

Naším východiskem byl Starigrad /zastávka motel/, vzdálený po pobřežní autostrádě asi 40 km severně od Zadru.

Vystupujeme v dopoledním slunci na zastávce autobusu /a tedy výšila metrů/, před námi dominuje velebitský masiv a zvedají se stěny obrovského kaňonu Veliké Paklenice. Pro názornost uvádím, že z vrcholků hřebene do konce Paklenice při jejím vyústění na pobřeží je výškový rozdíl tak veliký, jako z vrcholu Triglavu do Vrat. Procházíme typickou kamenitou dalmatskou krajinou a zanedlouho přicházíme k ústí kaňonu, kde je konec cesty pro motorová vozidla a kde "čuvar" národního parku vybírá po 3 dinárech. Po zjištění že jsme Češi, nás propouští bezplatně. Procházíme soutěskou s velkým stoupáním a po pravé straně pozorujeme nejlepší horolezecký terén Veliké Paklenice - 350 m vysokou kolmou stěnu o samotě stojícího majestátního štítu Anića kuk /"kuk" znamená v lidové terminologii strmou, osaměle stojící horu nebo věž, jako je např. Osobitá v Roháčích/. Stěnou vede několik cest, většinou šestého stupně obtížnosti. Je polovina srpna, sluncem rozžhavené vápencové skály pálí nemilosrdně. Cestou míváme udržované prameny, které poskytují občerstvení opravdu vítané. Vycházíme ze skalní divočiny /v níž se natáčely i scény z filmového seriálu o Vinetouovi/ a naráz se ocitáme v jiném světě: ve vyschlém korytě krasové říčky se objevuje voda, nízký porost přechází v listnaté lesy, a na obzoru se ostře rýsuje hřeben vápencových štítů, bíle zářících proti modrému nebi.

Vystupujeme krátkým "Hangem" a jeme před chatou - Borisov planinarski dom Velika Paklenica. Stojí na náhorní rovině, obklopen lesem a loukami, v nadmořské výšce 640 m. Přímo pod chatou šumí horská říčka ve vymletém korytu se zaoblenými balvany, která - na rozdíl od ledových bystrin tatranských - poskytuje příjemnou chladivou koupel. Od autostrády až na chatu trvá cesta asi 2 a 1/2 hodiny. Ubytováváme se ve velmi útulné jednopatrové chatě, kde jsme měli pobyt již předem zamluven, Správce chaty bydlí v nedaleké, asi 1/4 hod. vzdálené osadě Parići; není-li přítomen na chatě, je třeba ho zavolat zvukovým signálem, tj.

zvonit na zvon, umístěný před chatou. Chata je vybavena jídelnou, kuchyní na propan-butan /denní poplatek za vaření je 0,50 din./, vodovodem a evropským sanitárním zařízením; osvětlení je zatím rovněž jen na plyn. Pokud jde o čistotu, mohla by ji mnohá naše turistická chata závidět. V okolí chaty jsou opuštěné vodní mlýny /"vodenice"/ s nádržemi s průzračnou vodou, v nichž je ideální koupání: to naše hory přece jen nemají.

Pokud jde o turistické značkování, je prováděno červenou a bílou barvou, na rozcestích je směr udáván červenými šipkami a nápisy; ústřední cesta pohořím /transverzála/ je značena červeným písmenem V [=Velebit]. Tento systém značkování vyžaduje zvýšenou pozornost a stálé sledování terénu, při troše opatrnosti však nedojde ke zbloudění. Při svých cestách byli jsme vyzbrojeni jen informativní mapou Paklenice a okolí /1:50 000/ kterou vydalo Planinarsko društvo "Paklenica" Zadar, a ústními informacemi během cesty.

Počasí je v letních měsících v této části Velebitu stálé, i když se na hřebenech můžete dostat do studené mlhy nebo pořádně zmoknout, zatímco pár hodin chůze odtud se na mořském pobřeží sluní a koupou rekreanti. Poruchy počasí jsou vždy však krátké. Proti holým pobřežním skalám je vnitrozemí porostlé starými hustými lesem: listnatými /převážně bukovými/ a výše pak i borovými, které přecházejí - obdobně jako v našich horách - do pásma kosodřeviny a pásma holí. Z bohaté květeny uvedím namátkou jen krásné vysoké exempláře hořce žlutého /Gentiana lutea/ a celé porosty šalvěže lékařské /zde zvané "Kadulja"/. Na rozsáhlých pastvinách se pasou osamělá stáda ovcí a dobytka, střežená několika pastýři. V údolích se občas zaleskne jezírko - tato se však na rozdíl od tatranských a roháčských ples s postupem léta zmenšují, protože nemají stálých přítoků vody z tajících sněhových polí; jejich voda, na březích porostlá rdesnem a šípatkou, nevábí vůbec k vykoupení. V lesích se vyskytuje divoká zvěř /dokonce i medvědi/, v kamenitých krasových pláních je hojná zmije, písečná /domácím označením "poskok"/, před níž jsme byli varováni, kterou jsme však ani v místech, kde je hojná, vůbec nespatriili. Přesto je vhodné mít s sebou sérum proti hadímu uštknutí.

Během krátkého pobytu prošli jsme dolinu Brezimenjača, sedlo Buljime a náhorní dolinu Duboka dolina /uprostřed které se nachází jeden z mála pramenů "bunar Marasovac"/, dolinu říčky Ivina vodica, vystoupili jsme na vrcholky Babin vrh /1741 m/, Vaganski vrh /1758 m, zároveň nejvyšší

vrchol celého Velebitu/ a Sveto brdo /1753 m/. Nejbližší okolí chaty má i dvě rozsáhlé jeskyně, vlastně celé jeskynní systémy, dosud jen málo prozkoumané. Jsou to Jama Vodarica a Manita Peć s krápníkovými útvary, rozsáhlými podzemními prostorami a podzemním jezerem; na ty nám již nezbyl čas, stejně tak na přírodně velmi krásnou Malou Paklenici, která na rozdíl od Veliké Paklenice je dosud nedotčená a celý průstup jejím 7 km dlouhým kaňonem je charakteru horolezeckého. Nejkratší přístup k ní je z osady Seline, ležící na autostradě 2 km od Starigradu. Veliká Paklenica je dobře průchodná a již ve středověku tvořila hlavní cestu z pobřeží do vnitrozemí; prchal jí např. uherský král Béla IV. před Mongoly. Obě doliny jsou typickými krasovými divokými útvary /odkud i jejich jméno - "pakao" znamená "Peklo"/.

Pokud jde o možnost horolezeckých výstupů, jde o oblast dosud málo známou a s výjimkou oblasti Veliké Paklenice též málo prozkoumanou. Nečetné věže, hřebeny a cimbuří vápencových vrcholů jsou zatím velkou neznámou, určitě však budou v budoucnu velmi přitažlivým magnetem pro vysokohorské turisty a horolezce, neboť mohou poskytnout s velkou pravděpodobností i krásné počasí a neustálé výhledy na Novigradsko more, které je možno dosáhnout za 3 - 4 hodiny. Nejvhodnější doba pro návštěvu je květen a září; v červenci a srpnu je příliš horko, i když je tehdejší počasí nejstálější. Ve Velebitu Vám dovolená určitě nevyprší !

V r. 1969, který se měl stát "rokem Velebitu", byla plánována výstavba dalších chat a útulků pro turisty, takže podél "velebitské transversály" bylo by celkem 18 turistických objektů. Pak se i z přehlížených terénů jižního Velebitu brzy stane "lezecký ráj na Jadranu". Chtěli bychom být také při tom.

Literatura:

Alpinismus čís. 4/1968

Planinski vestnik čís. 3/1968.

Krejčí st.

Seznam členů a hostů oddílu v roce 1970

Adámek Vladimír	Kurcina Ján	Řičánek Jaroslav
Antoníček Rudolf	Chvátalová Martina	Schejbal Ladislav
Bajer Václav	Kounický Jan RNDr.	Sitta Vladimír Ing.
Bajerová Zdenka	Krejčí Vlad. JUDr.	Sittová Libuše
Bartoš Lubomír	Krejčí Vlad. Ing.	Skalina Leoš
Bednařík Zdeněk	Křištof Petr	Skřivánek Josef Ing.
Bednaříková Jarmila	Kuxová Eva	Slezák Eduard
Bílková Blanka	Lasák Milan Ing.	Slezáková Alena
Both Antonín	Lasáková Alice Ing.	Sodomková Věra
Cídl Alois	Laštovka Pavel	Staníček Zdenko
Cídl Karel	Lázníčková Dobra	Staníčková Vlasta
Cídllová Hana RNDr.	Matyáš Milíč	Straka Miroslav
Červinka Boh. JUDr.	Mazourek Josef	Straková Milada
Doušek Ivo Ing.	Norková Květa	Strejček Jaroslav Ing.
Doušek Zdeněk JUDr.	Okáč František	Sušil Zdeněk JUDr.
Farkaš Vladimír	Ondráček Jan	Šedý Richard
Formanová Ema MUDr.	Otevřel Vlast. Ing.	Ševčík Jiří Ing.
Fridrich František	Otevřelová Lydia	Šilha Milan MUDr.
Fuchs František	Pálková Jitka	Štikarovský Jiří
Hauerová Jaroslava	Pešák Rost. Ing.	Švabíková Miluše
Hloušek Jan	Pešáková Marie	Talla Sylva Ing.
Holzer Miroslav	Petráková Božena	Tuček Jiří Ing.
Holzerová Marie	Procházka Jiří	Vedra Antonín Ing.
Hýsek Ivan Ing.	Přerost Pavel Ing.	Vinter Vladimír Ing.
Hýsková Jana	Ptáček Břetislav	Vysloužil Jan
Hubáček Lubomír	Ptáčková Blanka	Žáčková Zdenka
Chramosta Old. Ing.	Putna František	
Janča Milan	Putna Jiří	<u>H o s t é :</u>
Jančík Jaroslav	Rampula Jaroslav	Haratyk Miroslav
Jánová Ludmila	Rampulová Marie	Kolouch Jaromír
Karásek Oldřich	Růžička Svatopluk	Nezhyba Jaroslav
Knecht Martin	Růžička Božik	Mrňák Rene
		Staníček Zdenko

Kompletní adresář bude vydán jako příloha HOTEJLU po výměně čl.leg.